

בז"ה לראות מלכי העמים כו' (ה) ואף בעושים של דברי הכמים אין להם חלק
שלאחר (פסחים כ"ב) מנדין על שני ימים עובים של גליות ואחריו בעושה מלאכה
יס (מגילה ט') ולשמיים מה, ובמלול גטילה ידים וזדוהו (ברכות י"ט). ובמקומות
הם מכת מרדות והוא למי שהוא עובר על המצות של דברים שהם כעין תורה
אל המצוות שגזרו בהם מדבריהם שמכין אותו עד שיקבל אותם עליו או עד שהלא
כמו שפורסם בתוספתא מדרשין, לא כמו שהמיר הרב שמואל (י) בכל עבירות
י"ה מכין אותו עד שהלא נפשו. וכללו של דבר שדברי סופרים הלוקים הם בכל
יס מדברי תורה להקל באלו ולהחמיר באלו ואם היה העובר על דבריהם או שאינו
על מצוות שלהם עובר על עשה ועל לא"ה היה חומר גדול בהם ולא היו רלווין
לדלו, וכן מצינו שכן ממחמירין בהם דבר שהוא מצוה מן הק"ה אפילו על פה,
בדברים שהן הלכה למשה מסיני להחמיר בהם כשל תורה כמו שאלו בפרק ראשון
דושי' (דף ל"ט) ערלה בחו"ל הלל"מ והקדו והקדו ספק ערלה באלו ובעבודת
לומר שהם היה הלכה למשה מסיני היה ספיקה אחר. ואולי התעסק לדעת
בי מה שאלו בכל מקום להקל בדברי סופרים הוא בעצמם ובתלמי מלחם שהם
בצויותם ששנו שאלו בזה מצוות שלהם שאלו כחם לקבל כדי להקל
דיו בין מה שהוא דבר תורה ובין מה שהוא מדבריהם א"פ שכל אלו הווין
יס ולא היו ספיקות שדבריהם רלווין להחיר אותן חלל מפני ההנאי הזה ששנו
בתלמודן. ואין אלו דברים הגונים ולא על טיך. [ה] ובפירוש אחרו בפרק פי
(דף י"ט:) (י) גדול כבוד הצירות שדוהה את לא תעשה שבהיותה חרמה רב בר
וצא קמיה דרב כהנא באלו דלא חסור לחיוב עליה לאו דלא חסור נמי דלורייא
אמר לאו דרב כהנא גדול רבה אמר מילת לא החיוב עליה של מילי דרבנן אלא
חסור אשמיניהו ונמשך כבוד הצירות לא מרדן ברין. הכי בשלן מנצח שאלו
ולא חסור הוא בשאר הלואין שבהיותה אצל דבריהם על זה הללו אשמיניהו סמך
וא לחוק לא שיהא בקן מן הכוהה חסרה כלל באתו לאו. ואחרו בפרק כירה (דף
משברו עוברי עבירה אסרו הכל אמר רבא ש"מ הוי מחן דעבר דרבנן (ה) שרי
י"ה עבריינא. ואילו היה העובר על דבריהם עובר על לאו ופל עשה של תורה
ונהר

[illegible]

מרגניתא פבא

דדברי קבלה ר"ל טומאה דדברי קבלה אין ייחיון עולם. כרת דע דאין געש וקן ממהל. דמחלן וליסין דעל טומאה דדברי קבלה איז חייב כרת בטומאת מקדש וקדשו ודוק טיט : עוד שם מביא כרב סהמ"ן שאי אפשר בזה ונכלין תקנות ודיועות ואיסורין דרבנן בזה דלא תסור מאה דבגדות ש' מי שמחו דין ואל' ובגדות אחרו כש' מי שמחו בזה הכוונה שדוהם וכו' וכל מילי דרבנן האלו דלא תסור האמטוויט ומבוס בנד וק לא נזיר רבנן (וגורסת הס"ס שלטינו שזו רבנן וכן ביטולו הגירסה הוזה בספר בעל מגילת ובעל וזכר הרקיע), כרי בעלן מבורא שלאו לא דלא תסור וכו' לא שיהא כסן אסורם כן וכל בלאו לאו. ובסת שזו וזכר הרקיע ואל' ואלו מוס הכרת דכלמי חסד וסורם כר וכל מילי דרבנן כדוהם ואל' דטויו לא דלא תסור וכו' וכל אחר ואחריו עולם דלא וזכר גמי דהורוייטה סוה ומ"ס משה לאון אחר דלא יסור עולם דרבנן וליאטוויטס אסמטוויט לא דוהרי דרבנן אסור למעו לסם בשרי לאו וכל דמקלון כוס למחיו לכבוד הכוונה טעו לא מוש דרבנן מעקרה פו אסור מדי אסמטוויט אסתי קא אחר שזי אסורא דידעיה כבוד הכוונה עכל' וזכר בעלגת אסתי. וכן משה מוסר"י לסדור דעל דסור כל מילי דרבנן האלו דלא תסור אסמטוויט לאו אסמטוויט בעלמה פו אלא רהי גמורס כוסס אסמטוויט דעל כל מילי דרבנן וכו' וס"ל לכו דבר שווא מד"ס דנחה ממני כבוד הכוונה וזכר לא מוש דרבנן לא תסור ודק קיט לא תסור דהורוייטה סוה כבן אחריו לקייטו לעבור כריס סוכה דהויא כבוד הכוונה עכל' ומדעוס על סה דקא קיט לכו דהורוייטה סוה אסמטוויט מי ש"ס דעל דלאו לא תסור לאו אסמטוויט בעלמה לאו אסמטוויט בעלמה אין לפסם אסמטוויט בעלמה לויא קיטא דהורוייטה סוה דברי אסמטוויט בעלמה סוה. איז דבס אסמטוויט בעלמה לאו אסמטוויט בעלמה סוה אלא רהי גמורס ודוק טיט :

[illegible]

לב שמח

כי יפלא ופירשו בגמרא בהגמשה רב פפא אליבא דר"ם ובספרי מסיים בה אח"כ ע"פ
 ה"ה ר"ה ע"ד ר"ה חייבי ואין חייבין עד ד"ס כלומר שאין חייבין אלא עד פירוש
 סופרים בדרך אל ה"ה דבר שעיקרו ד"ס ומכאן רצה להוכיח הדב"ק ד"ל דלא כס"ו
 שרש"י ב"ד רב עליו דר"ם התורה וכו' לא לר"ם ולא לר"י אלא שדא ה"ה"ם
 משום זקן סמרא אלא בדבר שהוא מחייב משום על והו"ו היה ד"ס ובס"י שהוא
 פירוש לש סופרים בדרך ולר"י והיה א"ל על המפזין ונעשה ביה חזקתא דר"ם וכו'
 כי ר"ש ושרש הרב על הכתוב דר"ם התורה וכו' ונראה דהא דפסק ה"ה פ"ד
 סה"ל מסרי לענין המקדש בחסון משום שעות ולמעשה ובה אהרן וקדשה וכו' א"כ
 מוכח להדיא דלא מחייב ביה משום זקן כמאד בין שישתדלקת איהו אלא כדכ"ה פ"ד